

ÓDA, MAGUNKHOZ

Az idő megszállta tagjainkat,
elnehezült pilláink alatt
a látást könnyek édesítik,
amikor borostás arcunkra
dermedt csókjainkat az élet
bennünk tört pátoszával
szűzen az augusztusi légbe leheljük,
s együgyű aszkéta módjára
szenvédést és sót izzadunk
meggyűrt, gyermeki homlokunkra,
míg pihegve lessük az örömet
a kötelesség szigorú nyolc,
vagy tíz órája alól felbukkanni...

Vágyunk szorongva ott kavarog
a hullámozó esti porban,
a tarlós rétek, pihegő bácskai föld
foszforos barázdái fölött,
s múltunk terhes batyujával
a hátunkon ostromoljuk a mindenséget,
míg szép komoly arcunkat
komorra merevítjük.
Elöltnek vélt fantómok izgatják
ereinkben a vért, s a nagyvilág
muzsikájának ütemére
dobban a szívünk, s görnyedünk
örökünk, munkánk terhei alatt,
ha néha felemeljük a porból
vérejtéktől érdesre durvult arcunkat...

KÖSZÖNÉS NÉLKÜL

Ahonnán jöttem, már nem várnak vissza.
 Eretnekmáglyám szikkadt hasábjait
 magam raktam tiszta, új portámra,
 s szikrát istentagadó szám szava
 gyújtott a Nőzse alá.
 Lidérces távoli évek: hidegfényű
 arcképcsarnoka izzik modoros
 plakátba merevitve az ódon szalón
 s az almaillatú tisztaszoba
 egymásbaszűrődött, kába levegőjében . . .

Betyár őszám idegenségével állok
 esetlenül a végén, s távozásomkor
 csak anyám görcsös zokogása köszönt.

Én tudom: embernek lenni nehezebb
 a nagy béke idején is, mint hősnek . . .